

Zalán Tibor

Fövenyparton

Az óra akkor állhatott meg Az idő nem Az
idő szerencsére szarik az órákra és a
félreérthető érzelmekre Végül csak annyit
kellett megértenie az őszinteségnek egy
ponton találkoznia kell a durvasággal A
többi már menni fog magától gondolta Ahogy
eddig Szóval szórta be az álom parcelláit

Az ábránd parcelláit sóval szórta be a szél
Azt gondolta magáról neki menni fog hogy az
őszinteségét akár durvasággal szórja szét
Egy ponton találkozott a megértéssel és egy
ponton érthette félre az őszinteséget mint
elkorhadt kategóriát Az érzelmek pedig
szartak erre Kiköpték a szennyes fövenyparra

Anzix – esővel

Nézi ahogy elered Megáll Ismét elered
Majd újra megáll az őszi záporosó Ül a
49-es megállójában Lecsókolbászt
zabál Telne neki rendes ebédre is De ezt
kívánta meg Kiflimorzszak peregnek lábához
Ha nem esne madarak szállnák meg De még esik
Így csak elázott tollú angyalok gyűlnek köré

Akkor elázott szárnyú angyalok gyűltek köré
A felhők kiflialakban szétterültek Az ég
madarai morzsaként zuhantak alá Rendes
ebédre vágyott Zabálni akár az emberek
nem lecsókolbászt enni esőverte megálló
védelme alatt 49x eredt el az
eső Ő meg csak nézte Csak nézte És csak nézte

Tökéletes kivitelezés

Ne töröld a testedet belém Emlékezett rá
 Ennyit mondott és soha többé nem fordult vissza
 Az idő díszletei pedig összezártak mögöttem
 Pedig előtte még volt saját végjátéka
 Tökéletesen kivitelezett fejest ugrott
 a hetedik emeletről Az aszfalt meg se
 csobbant Így mondták el neki És ő elhitte ezt

Emlékezetében minden úgy csobban ahogy azt
 elmondták A hetedikről fejjel az aszfaltra
 tökéletesen kivitelezett zuhanással
 Persze előre megtervezte a végjátékát
 A díszleteket is összezárta maga mögött
 Az idő nem fordul vissza morogta Különben
 ő törölte a testét belém Így emlékezem

G. István László

A béke esélye

Amikor nincsenek nevek, mert
 a lent nyugvó, zavartalan ég mindent
 oda feltűkröz, fent kanyarognak
 kiszáradt sárcsomók közt az utak,
 felfelé hull a túlérett, darázsvájta
 körte, kútba dobott kavics fent
 pörög, mint lapjavesztett érme,
 amin a fej vonaltalan mintája,
 egy arctalan hős rajza felhőfoszlányban
 oszlik el, amikor hold, nap és
 csillagok odalent, víz alól gyűjtják
 derengésbe a másik arcát, minden
 fénycsík vízgyűrűként ragyog, minden
 új nap alsó hívásra jön el, amikor
 nincsenek nevek, mert a balra álltak
 üdvözülnek, és jobbra kerül a testükbe
 lelküket bezáró kárhozottak csomója,
 a görcsös emlékét veszített emlékezés,
 mely bűnét nem, csak büntetését
 érzi, felvájja bőrét, de fájdalma